

Čís. 11652.

Ten, na něhož přešel propachtováním závod (filiálka závodu), jest kupcem ve smyslu obchodního zákona a přecházejí na něho všechna práva, lpící na závodě, najmě práva známková a vyznamenání.

Z toho, že byla firma vymazána v živnostenském rejstříku, ještě nevyplývá, že se podniku nebo živnosti vzdala.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Pokud není možná — pro průměrného pozorovatele — záměna zboží (drahých likérů) vzhledem k různým příznačným slovům na etiketách.

(Rozh. ze dne 9. května 1932, Rv II 96/31.)

Firma Cointreau v Angers ve Francii domáhala se na tuzemské firmě Rudolf Klein a spol., by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna 1. zdržeti se užívání úpravy svého likéru tím způsobem, že jej naplňuje do láhví tmavého hnědého skla, čtyřhraných a s krátkým hrdlem a etiketování těchto láhví v seskupení a) na přední straně láhve obdélníkovou etiketou z lesklého papíru se zlatým rámem, francouzským nápisem provedeným v barvách černé a zlaté, b) černé pásky běžící od hrdla láhve pod obdélníkovou etiketu a c) kulaté zlaté etikety s černým nápisem, d) podlouhlé etikety z lesklého papíru s černým nápisem a zlatým rámem umístěné okolo hrdla láhve, 2. zdržeti se údaje, že byla továrna tento její likér vyrábějící členem expertisy pro přiznání cen na světové výstavě v Paříži v roce 1900 a že tam obdržela cenu Grand Prix této výstavy. Žalobu odůvodnila žalobkyně takto: Žalobkyně prodává svůj likér v láhvích této úpravy: Láhve samé jsou z tmavého hnědého skla, čtyřhranné (hrany stupené) s krátkým hrdlem. Na těchto lahvích jsou umístěny tyto etikety: a) Obdélníková bílá etiketa z lesklého papíru se zlatým rámcem, která jest upevněna na přední straně láhve, obsahuje různé nápisy v řeči francouzské, provedené v barvách zlaté a černé a částečně červené, b) červená páska probíhající pod obdélníkovou etiketou, c) kulatá zlatá etiketa s černým nápisem, která slouží k upevnění pásky b) na láhvi, d) obdélníková bílá etiketa, která jest upevněna na hrdle láhve a obsahuje nápisy v barvě černé se zlatým rámcem. Od prvního února 1910 má pod č. 672 ve Francii zapsanou kombinovanou známku sestávající z dílů jak nahoře pod a), d) jest uvedeno, která obnovena byla a platí až do roku 1940. Tato známka byla v roce 1914 zapsána mezinárodně v Bernu pod č. 15.390 na dobu 20 let. Poněvadž bývalý rakouský stát v roce 1913 přistoupil jako člen k mezinárodním úmluvám o ochraně známek a i po zřízení Československého státu tento rovněž přistoupil k těmto úmluvám, požívá tato známka na oblasti Československé republiky známkové ochrany pro tento likér a to již od 16. února 1914 a nabyla strana žalující tím oprávnění zakročiti podle zákona proti každému, kdo neoprávněně zasahuje do těchto práv užíváním známek k záměně podobných. Firma Rudolf Klein a spol., jejíž veřejnými společníky jsou Rudolf K., Oskar K. a Heřman Sch. spachtovala si podle svého tvrzení podnik firmy Fränkel a synové, továrna na likéry v Mor. Ostravě, ačkoliv

tento podnik již neexistuje, protože fa Adolf Fränkel a synové podáním ze dne 30. září 1927 u živnostenského úřadu v Mor. Ostravě prohlásila, že zastavuje svůj podnik v Mor. Ostravě dnem 1. října 1927 a tím závod zanikl. Žalovaná firma prodává likér v pachtované prý továrně jí vyráběný, v lahvích, až na nepatrné změny takřka totožných, jak je používá žalující strana, a to z hnědého skla čtyřhranné (hrany stupené) s krátkým hrdlem, a opatřuje tyto etiketami, červenou páskou takto: a) na přední straně láhve umístěna jest obdélníková etiketa bílá z lesklého papíru se zlatým rámcem, francouzským nápisem provedeným v barvách černé a zlaté, jak právě na etiketě žalující strany je nahoře vylíčeno; b) na této láhvi jest červená páska, běžící od hrdla láhve pod obdélníkovou etiketu a), c) kulatá zlatá etiketa s černým nápisem umístěna u této láhve nad etiketou a), kdežto u láhve žalující strany jest dole, d) podlouhlá bílá etiketa z lesklého papíru s černým nápisem a se zlatým rámcem umístěna okolo hrdla láhve. Poněvadž úprava likéru žalující strany co do láhve a co do etiketování platí v zákaznických kruzích za příznačnou pro žalující stranu, prohřešuje se žalovaná strana užíváním podobné úpravy proti ustanovení § 11 odst. (3) zák. o nekalé soutěži čís. 111/27. Dále se prohřešuje žalovaná strana proti ustanovení § 2 odst. (2) zák. o nekalé soutěži tvrzením na hlavní etiketě, že firma likér vyrábějící byla expertem de jury na světové výstavě v Paříži v roce 1900 a že tam obdržela Grand Prix. Firma Adolf Fränkel totiž v roce 1900 nebyla mezi členy expertisy pro přiznání cen na světové výstavě v Paříži a také ji nebyla přiznána cena Grand Prix. V Paříži byla tenkrát jen společná expozice tehdejších rakouských továren likérnických, při které se zúčastnila také firma Adolf Fränkel a synové v Biale a této společné expozici, nikoliv však jednotlivým firmám byla udělena cena Grand Prix a netýkalo se toto vyznamenání obzvláště firmy Adolf Fränkel a synové v Mor. Ostravě, tehdá ještě vůbec neexistující. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y: Soudní dvůr zjistil na základě výpisu z obchodního rejstříku v Mor. Ostravě, že jako majitel firmy Adolf Fränkel a synové dne 29. října 1927 byla zapsána nájemkyně firma Rudolf Klein a Co. v Mor. Ostravě a že tento zápis dosud trvá, byť i v živnostenském rejstříku podnik firmy Fränkel byl již dne 22. října 1927 vymazán. Dále vzal soudní dvůr za prokázáno, že v roce 1919 zřídila původní firma Adolf Fränkel a synové v Biale, veřejná to společnost, filiálku svého podniku v Mor. Ostravě, že tato filiálka užívala ohledně výrobků »Triple-Sec« těchže nálepek, jako původní firma v Biale a, když se žalovaná firma v roce 1927 stala nájemkyní této filiálky, byly jí odevzdány tytéž nálepky. Na základě předložených láhví firmy »Cointreau« a firmy »Fränkel«, pak na základě předloženého certifikátu, jakož i certifikátů o zapsání známky firmy »Cointreau« zjistil soud, že firma »Cointreau« používá k označení svého výrobku na přední straně láhví obdélníkové bílé etikety, na které jsou různé nápisy ve francouzské řeči, z nichž některé jsou vytčeny nápadnými písmenami. Etikety tyto jsou vlastně troje. Jedna etiketa se zlatým rámcem má nahoře většími písmenami slovo »Specialité«, pod tím slovem jest ve zlatém ozdobném pásku poněkud šikmém nápadný nápis »Triple-Sec«, pod tím též nápadný nápis »Cointreau«, pak pod tím menšími písmenami »Destillateur

liqueurste« a pod tím velkými opět písmenami slovo »Angers«. Druhá etiketa má na onom šikmém zlatém pásku nápadný nápis »Cointreau«, pod tím slovo »Liqueur«, pod tím slovo »Angers« a pod tím červenými písmenami tištěné slovo »France«. Třetí etiketa jest téměř totožná s druhou, až na to, že místo slova »Liqueur« jest pod slovem »Cointreau« slovo »Triple-Sec«. Dále zjistil, že bílá obdélníková zlatým rámem ozdobená etiketa, které používá žalovaná strana, nahoře nápadnými písmenami má slovo »Grande Liqueur«, pod tím ve vodorovné ozdobné zlaté pásce nápadnými písmenami slovo »Triple-Sec«, pod tím nápadnými písmenami zlatými slovo »Curacao«, pod tím červenými nápadnými písmenami »Adolf Fränkel d'Fils« a posléze na dolním konci této etikety v nápadné černé pásce slovo »Fränkel« v bílých nápadných písmenách. Na základě rozsudku znalce vzal soud za prokázáno, že ani užívání etikety v řeči francouzské, ani jednotlivé díly adjustace láhvi nejsou příznačné pro výrobek firmy Cointreau, protože v likérnické branži jest zvykem poznačiti lepší likéry francouzsky a též v textu etikety použití francouzské řeči, a to vzhledem na mnohojazyčnost obyvatelstva, protože se dále téměř všeobecně užívají čtyřhranné hnědé láhve a obyčejně se dává na přední celou stranu obdélníková etiketa, dává se etiketa kolem hrdla láhve, dává se staniolová záklopka, dává se pod tuto záklopkou a etiketu různobarevná stužka atd. Ani poznačení »Triple-Sec« neb »Curacao« není příznačné pro firmu Cointreau, poněvadž, jak soud má za prokázáno výpovědí znalců obě slova značí likér vyráběný z pomerančové kůry, z pomerančů z cizozemského ostrova Curacao a poznačení toto jest tak všeobecné, že různé firmy papírnické mají na skladě etikety s poznačením »Triple-Sec« neb »Curaccou«, které k takovým láhvím jsou již připraveny. Vzhledem k tomu a na základě posudku znalce vzal soud dále za prokázáno, že pro úpravu zboží firmy Cointreau jsou jen příznačná tato slova na hlavní etiketě »Cointreau«, pak pod tím »Liqueur«, neb »Triple-Sec«, pak »Angers« a »France«, neboť tato slova při prvním pohledu na láhev bijí do očí, takže se všechna ostatní úprava vlastně teprv vidí, když se kdo bedlivěji na láhev podívá. Pro výrobek firmy Fränkel jsou z těchže důvodů zase příznačná slova »Triple-Sec«, »Curaccou — Fränkel«. Nemůže tedy býti o tom řeči, že žalovaná firma použila zvláštních zevnějších zařízení podniku strany žalující, která v zákaznických kruzích platí za příznačná pro podnik strany žalující, nehledíc k tomu, že soud též vzal na základě posudku znalců za prokázáno, že oba výrobky jsou jemné a drahé likéry, které koupí, jak se říká, jen lidé z hořejších 10.000, kteří ví, co chtějí koupiti. Mimo to vzal soud za prokázáno, že již v roce 1911 neb 1912 činila žalující firma námitky proti etiketám, které se týkaly výrobku firmy Fränkel »Triple-Sec« a že firma Fränkel tehdy na přání žalující firmy nálepky »Triple-Sec« změnila v ten způsob, že umístila na nálepce velkými písmenami slovo »Fränkel«, s čímž žalující firma byla spokojena. Také i z tohoto důvodu nemůže býti řeči o zavinění strany žalované ve smyslu § 11 odst. (3) zák. čís. 111/27. Dále vzal soud za prokázáno, že firma Adolf Fränkel a synové v Biale v roce 1900 na světové výstavě v Paříži společně s jinými tehdejšími rakouskými výrobci likérů vystavovala své výrobky a že všem výrobkům tenkrát byla udělena velká cena »Grand Prix« a dostala také firma Fränkel dotýčný

diplom. Na základě posudku znalce vzal soud za dokázáno, že, dostala-li celá kolekce vystavovatelů »Grand Prix«, může každý vystavovatel na svých obchodních dopisech nebo etiketách uvést, že má »Grand Prix« a může tohoto označení také užívat fliálka vystavovatele. Na základě autopsie zjistil soud, že na hlavních etiketách žalovanou firmou užívaných, jsou též slova »Expert de jury, Grand Prix — Paris 1900 a l'exposition universalle Paris 1900«. Z těchto slov vzhledem na čárku mezi sloby »Expert de jury« a Grand Prix dle přesvědčení soudu nelze vyčísti, že firma Fränkel byla expertem pro přiznání cen na výstavě v Paříži v roce 1900 to tím méně, ana nemohla býti expertem, dostavši Grand Prix. Dále vzal soud za prokázáno, že firma Adolf Fränkel a syn byla již od roku 1860 na jiných výstavách členem expertisy pro přiznání cen a že tedy i tato část hořejších slov není nepravdivá. Není tu tedy také prohřešení ve smyslu § 2 odst. (2) zák. čís. 111/27 a bylo proto žalobu zamítnouti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y : Právem prvý soud, jak z celého obsahu jeho rozsudku jest zřejmo, považuje žalovanou za právní nástupkyni firmy Adolf Fränkel a syn., fil. v Mor. Ostravě vzhledem na zjištěné okolnosti. Pro posouzení přechodu závodu, a tudíž i firmy společnosti Adolf Fränkel a syn jsou rozhodná jen ustanovení obchodního zákona, poněvadž jde o veřejnou společnost ve smyslu obchodního zákona. Propachtování obchodního závodu i s firmou jest podle čl. 22 obch. z. možné a je také podle názoru odvolacího soudu vzhledem k ustanovení čl. 22 obch. zák. možné i propachtování fliálky určité firmy. Ana firma Adolf Fränkel a synové svou fliálku v Ostravě propachtovala žalované straně, tato byla zapsána také v obchodním rejstříku jako vlastnice a pachtýřka této firmy, jest ji považovati za právní nástupkyni firmy Adolf Fränkel a syn, ovšem ohledně fliálky v Mor. Ostravě, a bude tato fliálka sdíletí veškeré osudy závodu hlavního, ale jinak je oprávněna žalovaná strana pod uvedenou firmou, tedy Adolf Fränkel a synové, fliálka v Mor. Ostravě obchody provozovati a užívat i úpravy zboží a vyznamenání pod touto firmou Adolf Fränkel a synové, jak to činila tato firma před propachtováním fliálky. To plyne zřejmě ze čl. 123, 129 a 25 obch. zák. Na tom nemění nic ta okolnost, že firma Adolf Fränkel a synové byla již dne 22. října 1927 ze živnostenského rejstříku vymazána, poněvadž se přihlašování podniku k zápisu do živnostenského rejstříku děje za jiným účelem, než zapsání do obchodního rejstříku, a ze zápisu do živnostenského rejstříku o výmazu podniku, kterýžto zápis souvisí s provozem, nikoliv s trváním podniku, nelze dovozovati, že firma přestala již trvati. Prvý soud, zjistiv, že vlastně pro žalující firmu při úpravě láhví a jejich etiket jest příznačným výhradně, totiž pokud není úprava taková užívána i od jiných firem, jen užívání slov Cointreau, Liqueur, Triple sec, Angers a France, kdežto pro firmu žalovanou jen Triple sec, Curacau a Fränkel, kterážto slova na těchto láhvích přímo do očí bijí, dospěl k názoru, že záměna není dobře možná. Při tom jest uvážiti, že i likér, výrobek žalující strany, i výrobek žalované strany je poměrně velmi drahý, takže je již pro svou cenu přístupný jen lidem zámožným, kteří se dobře vyznají ve zboží likérnickém, ve kterém úprava láhví užíváním označení likéru a jeho popisu v řeči francouzské, adjustace etiket, jak jich strany užívají, je obvyklá

a proto tím spíše pro každého kupitele jsou nápadná ona uvedená slova nahoře, která na láhvích stran jsou různá a velmi nápadná a proto pro každého kupitele tak význačná, že záměna výrobku kupitelem při koupi výrobku žalující strany za výrobek žalované strany a naopak je vyloučena. Vzhledem k tomu, i když žalovaná užívá láhvi a jich úpravy tak, jak v žalobě je popsáno, nedopouští se tím nekalé soutěže ve smyslu § 11 odst. 3 zák. o nekalé soutěži. Pokud se týká slov, kterých užívá žalovaná na hlavních etiketách nalepených na láhvích »Expert de Jury« a »Grand Prix a exposition universalle 1900« neshledává v tom prvý soud ani odvolací soud s prvým soudem porušení § 2 zák. o nekalé soutěži z těchto důvodů. Již bylo uvedeno, že žalovaná firma je právní nástupkyní firmy Adolf Fränkel a synové, poněvadž se stala pachtýřkou filiálky této firmy, a proto může uživati této firmy jakož i všech vyznamenání, které firma Adolf Fränkel a synové obdržela. Prvý soudce zjistil, že obdrželo oddělení, pod kterým v roce 1900 v Paříži na výstavě vystavovaly závody likérnické z býv. Rakouska a mezi kterými byla i firma Adolf Fränkel a synové, cenu Grand Prix a proto právem firma Adolf Fränkel užívala na svých dopisech a i na etiketách nalepených na jejich láhvích dodatku naznačujícího, že obdržela Grand Prix na řečené výstavě, neboť obdrželi-li tuto cenu vystavovatelé kolektivně, může každý z nich jednotlivě udávati, že cenu onu obdržel, jak potvrdili znalci, a vyznamenání toho uživati. Slova Expert de Jury neznamenají, že firma Adolf Fränkel byla na výstavě v Paříži v roce 1900 expertem, avšak společníci firmy Adolf Fränkel byli členy expertisy při různých případech a proto mohou uvedené označení firma Adolf Fränkel i žalovaná jako její právní nástupkyně uživati. Ostatně uvedené označení má jistě tak malicherný význam, že není s to žalované straně na úkor jiných soutěžitelů získati přednost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání nelze přiznati oprávnění. Otázka, zda lze žalovanou firmu Rudolf Klein a spol. pokládati za právní nástupkyni firmy Adolf Fränkel a synové, byla zodpověděna odvolacím soudem právem ve smyslu kladném, ano bylo zjištěno, že firma posléz uvedená v roce 1919 zřídila v Mor. Ostravě filiálku svého hlavního závodu v Biale a že v roce 1927 propachtovala tuto filiálku žalované firmě a s firmou Adolf Fränkel a synové (čl. 22 a 23 obch. zákona). Z toho, že firma Fränkel byla již dne 22. října 1927 vymazána v živnostenském rejstříku ještě nevyplývá, že se podniku nebo živnosti vzdala, nýbrž nanejvýše, že provoz závodu (po případě jen na čas) zastavila. Že firma Adolf Fränkel a synové byla vymazána z obchodního rejstříku nebylo ani tvrzeno. Přešel-li však propachtováním závod firmy Fränkel na žalovanou, jest kupcem ve smyslu obchodního zákona ona, nikoli propachtovatelka firma Fränkel. S převodem závodu přecházejí však na nabyvatele všechna práva, jež na závodě lpí, zejména práva známková i vyznamenání. Při tom jest nerozhodno, že na žalovanou firmu přešla jen filiálka, neboť i závod odštěpný, který jest v podstatě týmž podnikem, jako závod

hlavní, jest účasten všech práv, jichž bylo nabyto pro hlavní závod, to i tehdy, byla-li filiálka zřízena později. Z toho plyne, že žalovaná jest oprávněna používat pro spachtovaný závod jako právní nástupkyně firmy Adolf Fränkel a synové i vyznamenání »Grand prix«. Že firma Fränkel byla vystavovatelem na světové výstavě v Paříži roku 1900 a že jí společně s jinými tehdejšími rakouskými výrobci likérů byla udělena velká cena (»Grand prix«), že i ona dostala příslušný diplom a konečně skutečnost, že, dostali-li vystavovatelé cenu kolektivně, může každý z nich na obchodních dopisech nebo etiketách uváděti, že má »Grand prix«, bylo nižšími soudy zjištěno a jest tímto zjištěním dovolací soud vázán.

Zbývá se ještě zabývatí otázkou příznačnosti a zaměnitelnosti úpravy zboží obou stran. Dovolatelka v té příčině vytýká především odvolacímu soudu rozpor se spisy, s posudkem znalců, an tvrdí, že pro úpravu zboží žalobkyně jsou příznačná výhradně slova na hlavní etiketě »Cointreau«, »Liqueur«, »Triple-sec«, »Angers« a »France«, pro firmu Adolf Fränkel a synové pak slova »Curacao« a »Fränkel«, ač prý znalci vyslovili úsudek, že jimi popsaná úprava, tedy známk y, nikoliv slova, jsou pro žalobkyni příznačná. Leč dovolatelka tu zbytečně rozeznává, nehledíc ani k tomu, že necituje znalecký posudek úplně. Znalci popsali totiž nejprve láhev firmy Cointreau, se všemi znaky, které se na ní vyskytují (páska, počet, etikety atd.) a uvedli, že tyto známky jsou příznačné pro podnik Cointreau. Na zvláštní dotaz pak udali, že hlavní etiketa má na zlatém pásku, poněkud šikmém, do očí padající černý nápis »Cointreau«, pod ním je slovo »Liqueur«, pod tím slovo »Angers« a pod ním v červeném písmě slovo »France«, pak přijde několik řádků s vypsáním účinku likéru a ke konci řádky červeně tištěné a že tato etiketa je příznačná pro firmu Cointreau. Na to popsali i láhev žalované firmy s vyznačením jednotlivých nápisů a v dalším průběhu udali, že jednotlivé díly adjustace láhve nejsou příznačné pro výrobek firmy Cointreau, že téměř všeobecně se užívá čtyřhranné láhve, že obyčejně se dává na přední celou stranu obdélníková etiketa, jakož i etiketa kolem hrdla láhve, staniolová záklopka a pod tuto záklopku a etiketu různobarevná stužka, atd. Z této souvislosti jest patrné, že znalci nepokládali za příznačné pro láhev žalobkyně jednak její tvar, jednak druh a uspořádání etiket, záklopky, stužku atd., nýbrž právě jen do očí bijící různosti v určitých nápisech na hlavní etiketě, tedy slova. Zjistil-li proto odvolací soud, že pro úpravu zboží firmy Cointreau jsou příznačná pouze slova »Cointreau«, »Liqueur« nebo »Triple-sec«, »Angers« a »France« a pro zboží firmy Fränkel slova »Triple-sec«, »Curacao« a »Fränkel«, jež bijí do očí, není to v rozporu se spisy, zejména s posudkem znalců. Ale pak jest správným i závěr odvolacího soudu, že záměna zboží takto upraveného, není — rozumí se pro průměrného pozorovatele — možná, to tím méně, any oba výrobky jsou poměrně velmi drahé a proto dostupné jen lidem zámožnějším, kteří se dobře vyznají ve zboží likérnickém. Odvolací soud tím stručně vyjadřuje, že právě tato nápadná označení jsou tím, co průměrnému zákazníkovi utkví v paměti z výsledného dojmu zboží takto upraveného, při čemž jako průměrní zákazníci podle druhu zboží, o něž jde, přicházejí v úvahu určité vrstvy spotřebitelů, u nichž průměrná pozor-

nost co do původu zboží jest do jisté míry vystupňována. Uvádí-li dovolání, že okruh obecenstva jest široký a že se likér často kupuje také k obdarování neb na oslavu některých příležitostí i lidmi méně zámožnými, kterým je známo, že likér v úpravě žalobkyně je dobrý a hledaný, má v podstatě pravdu, avšak přehlíží, že tito příležitostní nakupovači nejsou právě průměrnými i zákazníci, jaké má na mysli zákon a že právě tito zákazníci, chtějící koupiti likér »Cointreau«, nespokojí se jen pouhým dojmem, který jim utkvěl v paměti, měli-li vůbec kdy příležitost, by si jej utvořili, nýbrž zboží důkladně prohlédnou a o jeho původu se přesvědčí. Správně tedy odvolací soud rozpoznal, že žalované nelze přičítati nekalou soutěž ani ve smyslu § 2 ani § 11 zákona ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n., z nichž bylo žalováno.

Čís. 11653.

Není zákonného zákazu, by za vadium v exekučním řízení nebyla přijata vinkulovaná vkladní knížka.

K založení nároku na náhradu škody podle syndikátního zákona nestačí okolnost, jež by mohla býti vykládána jako přestoupení úřední povinnosti, nýbrž musí tu býti zavinění soudce buď přímo úmyslné nebo přivoděné aspoň nedopatřením proti lepšímu přesvědčení soudce. Není přestoupením úřední povinnosti soudce, že při úvaze podle § 56 c. ř. s. (přijímaje vinkulovanou vkladní knížku jako vadium), nepočítal s obtížemi, jež napotom nastaly při realizování vkladní knížky.

(Rozh. ze dne 9. května 1932, Co II 7/31.)

Žalobkyně domáhala se na Československém státu podle syndikátního zákona náhrady škody, jež prý jí vznikla tím, že exekuční soudce přijal jako vadium vkladní knížku, jež byla při opětovné dražbě pojata do rozvrhové podstaty a žalobkyni (jako vymáhající věřitelce) přikázána, následkem čehož vzešly žalobkyni útraty s vydáním vkladu (vedení sporu o sdělení hesla atd.), jichž náhrady se nyní domáhala. *Procesní soud* první stoličce (vrchní soud v Brně) žalobu zamítl. *Důvody*: Žalující strana uplatňuje nárok na náhradu škody podle zákona ze dne 12. července 1872 čís. 112 ř. z. Předpokladem nároku v souzeném případě by tedy bylo, že exekuční soudce, přijav jako vadium vinkulovanou vkladní knížku Občanské záložny, přestoupil svou úřední povinnost a tím porušil právo žalující strany, dále že tím vznikla žalující straně škoda, jsoucí v příčinné souvislosti s porušením soudcovy povinnosti a že škodu nebylo lze odčinit opravnými prostředky soudního řízení. Soud po nahlédnutí do oné vkladní knížky má za prokázáno, že jest opatřena slovem »Vinkulováno« vytištěným razítkem v modré barvě, písmeny význačnými a čitelnými, od červené barvy ostatního tisku knížky odlišnými a sice na vnitřní straně obalu jedenkrát, na titulním listě dvakrát a na druhé a třetí straně, kde jsou zápisy o vkladu, vždy jedenkrát. Při nahlédnutí do knížky na tyto stránky, což bylo nutno, poněvadž musela býti přece zjišťována výše vkladu, není možno slovo to přehlédnouti.